

Sygn. akt III AUa 283/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)
Sędziowie:	sędzia Elżbieta Czaja sędzia Małgorzata Pasek

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2020 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o przeliczenie emerytury od wcześniejszej daty

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 14 stycznia 2020 r. sygn. akt VIII U 2496/19

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala wysokość emerytury D. M. bez pomniejszania jej o sumę kwot emerytur od dnia (...);

II. w pozostałej części oddala apelację;

III. koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.

Małgorzata Pasek Krzysztof Szewczak Elżbieta Czaja

III AUa 283/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2019 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., w wyniku wznowienia postępowania uchylił decyzję z dnia 22 grudnia 2016 r., znak: (...) oraz ustalił wysokość emerytury D. M. i podjął jej wypłatę od dnia(...).

W odwołaniu od tej decyzji D. M. domagała się jej zmiany w części dotyczącej okresu, za który zostało wypłacone wyrównanie. Ubezpieczona wносиła o wyrównanie emerytury od dnia 1 stycznia 2013 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wносиł o jego oddalenie.

Wnioskodawczyni w toku postępowania, w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2019 r. oraz na rozprawie w dniu 14 stycznia 2020 r. zmodyfikowała swoje żądanie w ten sposób, że wносиła o wypłatę wyrównania od dnia (...).

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił wysokość emerytury D. M. bez pomniejszenia jej o sumę kwot pobranych emerytur od dnia (...).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że D. M., urodzona w dniu (...), powszechny wiek emerytalny (60 lat) osiągnęła w dniu (...).

W dniu 26 marca 2009 r. wystąpiła z wnioskiem o wcześniejszą emeryturę, wnosząc o ustalenie jej wysokości według najkorzystniejszego wariantu. Decyzją z dnia 1 marca 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał jej emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym, na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość tej emerytury wyniosła 1 856,01 zł brutto miesięcznie, a po kolejnych waloryzacjach – 3 355,86 zł. Następnie w dniu 29 listopada 2016 r. D. M. wystąpiła o ustalenie prawa do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego i wyliczenie jej według najkorzystniejszego wariantu. Decyzją z dnia 22 grudnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawczyni od dnia (...) emeryturę, ustalając jej wysokość zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej. Podstawa obliczenia emerytury, stosownie do art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenia zdrowotne. Wypłata tej emerytury została zawieszona, ponieważ była świadczeniem mniej korzystnym od emerytury o symbolu (...).

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 6 marca 2019 roku, P 20/16, orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r., poz. 539).

W dniu 11 kwietnia 2019 r. wnioskodawczyni złożyła skargę o wznowienie postępowania w trybie art. 145a Kodeksu postępowania administracyjnego, wnosząc o uchylenie decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r. o przyznaniu emerytury i wydanie decyzji ustalającej wysokość emerytury zgodnie z w/w wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił postępowanie w sprawie emerytury zakończone decyzją z dnia 22 grudnia 2016 r., a następnie zaskarżoną decyzją z dnia 9 maja 2019 r. organ rentowy uchylił decyzję z dnia 22 grudnia 2016 r. oraz ustalił wysokość emerytury wnioskodawczyni od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek o przeliczenie, zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, ustalając ponownie podstawę obliczenia emerytury i przyznając wyrównanie od (...).

Sąd Okręgowy podkreślił, że ustalony w sprawie niniejszej stan faktyczny nie był sporny. Sąd I instancji dalej podniósł, że spór dotyczył jedynie tego, od jakiej daty należało dokonać obliczenia na nowo wysokości emerytury wnioskodawczyni, bez pomniejszania o sumę pobranych wcześniejszej emerytur, po ogłoszeniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16. Zdaniem organu rentowego powinno to nastąpić od miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła skargę o wznowienie postępowania po wyroku TK, zaś zdaniem D. M. – od dnia (...).

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko organu rentowego, powołujące się na art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej jest błędne, trafne jest natomiast stanowisko ubezpieczonej, bowiem stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem

spełnienia wszystkich warunków wymaganych do powstania tego prawa. Zgodnie natomiast z art. 129 ust. 1 tej ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Zgodnie zaś z powołanym przez organ rentowy art. 133 ust 1 pkt 1 ustawy emerytalnej w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż, od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu.

Powołując się na treść art. 133 ust. 1 ustawy emerytalnej i datę złożenia wniosku przez ubezpieczoną, zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy pominął istotny w niniejszej sprawie fakt, że do ponownego obliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni doszło na skutek uznania przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej za niezgodny z Konstytucją RP przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, następnie wznowienia postępowania przez organ rentowy na podstawie art. 145a k.p.a., w związku ze złożoną przez nią skargą o wznowienie postępowania oraz uchylenia decyzji emerytalnej. Przepisy art. 133 i art. 129 ustawy emerytalnej nie odnoszą się zaś do kwestii skutecznego złożenia skargi o wznowienie postępowania, jest w nich mowa jedynie o złożeniu wniosku.

Zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Z powołaniem się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 stycznia 2014 r., III AUa 1174/13, Sąd Okręgowy stwierdził, że prawo ubezpieczeń społecznych nie przewiduje możliwości wznowienia postępowania przed organem rentowym na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny. W świetle art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1442) w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie z art. 145a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Sprawa niniejsza nie dotyczy zatem ponownego ustalenia prawa do wysokości świadczenia w oparciu o treść art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, ale wznowienia postępowania na skutek stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności przepisu, na podstawie którego ustalono wysokość emerytury wnioskodawczyni. Na poparcie tej argumentacji Sąd Okręgowy przytoczył pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 sierpnia 2018 r., I UK 355/17, że przepis art. 190 ust. 4 Konstytucji wyraźnie odsyła w przypadku w nim określonym do przepisów określających zasady i tryb wznowienia postępowania. Tymczasem instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto, lecz co najwyżej „swoistym wznowieniem postępowania”, ma szerszy charakter niż wznowienie postępowania i nieco odmienne od niego przesłanki. Z istoty swej służy też innym celom, pozwalając ponownie ustalić prawo do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokość przy wykorzystaniu mniej rygorystycznych podstaw niż określone w przepisach kodeksu postępowania administracyjnego podstawy wznowienia takiego postępowania. Nie jest też ograniczona jakimkolwiek terminem. Co jednak szczególnie istotne, orzeczenie, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi samodzielną i szczególną podstawę wznowienia postępowania wymienioną *expressis verbis* w przepisach regulujących postępowanie zarówno sądowe (art. 401¹ k.p.c. i art. 540 § 2 k.p.k.), jak i administracyjne (art. 145a k.p.a.). Stosownie do art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w powołanej ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Za przepis, na podstawie którego może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją, należy zatem uznać art. 145a k.p.a.

Kwestia skutków uznania przez Trybunał Konstytucyjny przepisu za niezgodny z Konstytucją RP, bez określenia daty utraty jego mocy obowiązującej (tak jak w przypadku wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16) została dostatecznie już wyjaśniona w orzecznictwie sądowym. Tego rodzaju orzeczenie ma charakter retrospektywny. Oznacza to, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez sądy i inne organy także w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału. Samo stwierdzenie niekonstytucyjności przepisu przez Trybunał Konstytucyjny obala bowiem domniemanie zgodności z ustawą zasadniczą i jest wystarczające do odpowiedniego stosowania przepisu w sprawie już rozpoznanej, a więc stanowi też podstawę wznowienia postępowania w sprawie już zakończonej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., II PK 42/06; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., V CO 43/08 oraz uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2017 r., II CZ 72/17). Pogląd taki zaakceptował także Sąd Apelacyjny w Lublinie

w powoływanym już wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r., III AUa 1174/13, oddalając apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L., opartą na twierdzeniu, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego wywiera skutki prawne od dnia jego ogłoszenia, a zatem na przyszłość. Sąd ten wskazał w uzasadnieniu swojego orzeczenia, że „apelujący pomija te uregulowania Konstytucji, które w sposób wyraźny wskazują na retroaktywne skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego orzekającego o niekonstytucyjności przepisu prawa”. Na taki skutek swojego orzeczenia wskazał sam Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powołanego wyżej wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, podnosząc, że skutkiem tego wyroku jest prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji dla wszystkich kobiet objętych zakresem orzeczenia Trybunału. Przepis ten otwiera drogę do sanacji konstytucyjności sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał. Oznacza to, że instytucja wznowienia postępowania, wdrożona przez ZUS na podstawie art. 145a k.p.a., służy wyeliminowaniu z obrotu prawnego decyzji wydanej na podstawie niekonstytucyjnego przepisu prawa.

Uchylenie decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r., które nastąpiło w wyniku wznowienia postępowania na podstawie art. 145a k.p.a., powoduje, że organ rentowy jest zobowiązany wydać prawidłową decyzję, z pominięciem zakwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny przepisu, a więc zastąpić uchyloną decyzję nową decyzją, „tak jakby sprawa w ogóle nie była rozstrzygnięta”. Przyjęcie innego stanowiska przekreślałoby sens i istotę instytucji wznowienia postępowania na podstawie art. 190 ust. 4 Konstytucji RP i art. 145a k.p.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. w wyroku z dnia 25 stycznia 2011 r., III SA/Wr 139/11, stwierdził, że orzekając we wznowionym postępowaniu o meritum sprawy, organy muszą przestrzegać zasady tożsamości tejże sprawy, w aspekcie przedmiotowym, podmiotowym i co do podstawy prawnej. Chociaż budzi wątpliwości problem, wedle jakich przepisów prawa materialnego organ rozstrzyga sprawę administracyjną we wznowionym postępowaniu, to wyrażono w tym zakresie zapatrywanie, zgodnie z którym, nową decyzją, rozstrzygającą o istocie sprawy, wydaje się, jak gdyby sprawa ta nie była w danej sytuacji w ogóle rozstrzygnięta.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej Sąd Okręgowy stwierdził, że uchylając w całości decyzję z dnia 22 grudnia 2016 r., po uprzednim wznowieniu postępowania w trybie art. 145a k.p.a., organ rentowy był zobowiązany do wydania nowej decyzji, w której powinien prawidłowo obliczyć emeryturę, z pominięciem przy tym niekonstytucyjnego przepisu art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej i podjąć wypłatę emerytury w ponownie ustalonej wysokości od daty wskazanej w decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r. tj. od dnia (...).

W sprawie niniejszej bezspornym było, że emerytura z wieku powszechnego, obliczona bez pomniejszania o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur, jest świadczeniem korzystniejszym od wypłacanej emerytury.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i zgodnie z wnioskiem ubezpieczonej ustalił prawo do wyrównania wysokości jej emerytury, obliczonej od podstawy niepomniejszonej o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur, od dnia (...).

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, organ rentowy zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1270) poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy sąd powinien uznać, że z uwagi na ponowne ustalenie przez organ rentowy wysokości emerytury D. M. w związku ze złożoną przez nią w dniu 11 kwietnia 2019 r. skargą o wznowienie postępowania i uchyleniem decyzji ZUS z dnia 22 grudnia 2016 r., podwyższone świadczenie powinno być wypłacane poczynając od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, a więc od dnia 11 kwietnia 2019 r. lub od dnia 21 marca 2019 r., tj. od daty ogłoszenia w Dzienniku Ustaw wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r.

W konsekwencji przedstawionego w apelacji zarzutu organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego obejmujących koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje i przyjmuje za własne niesporne ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy, co sprawia, że nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II KKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700). Sąd Okręgowy nieprawidłowo jedynie ustalił, że D. M. powszechny wiek emerytalny osiągnęła w dniu(...). Dla ubezpieczonej jako kobiety urodzonej w dniu (...) powszechny wiek emerytalny, zgodnie z obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r. przepisem art. 24 ust. 1a pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynosił 60 lat i 4 miesiące. Wiek ten D. M. osiągnęła w dniu (...), a nie jak przyjął Sąd I instancji – (...). Wadliwość tego ustalenia pozostawała jednak bez wpływu na ocenę zaskarżonego wyroku.

W sprawie niniejszej sporna pozostawała ocena stanu prawnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Z dokumentacji zawartej w aktach emerytalnych wynika, że w dniu 11 kwietnia 2019 r. D. M. złożyła skargę o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o uchylenie decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r. o przyznaniu emerytury i jej obliczenie zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16.

Organ rentowy, po uprzednim wznowieniu postępowania, decyzją z dnia 9 maja 2019 r. uchylił decyzję z dnia 22 grudnia 2016 r., przyznającą emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, ponownie obliczył wysokość emerytury i podjął jej wypłatę od dnia (...).

Słusznie Sąd Okręgowy podniósł, że istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do ponownego obliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni oraz ustalenia daty, od której winna być podjęta wypłata emerytury w wysokości tak ustalonej. Intencją wnioskodawczyni było bowiem uzyskanie nowej wysokości świadczenia po prawidłowym zastosowaniu obowiązujących przepisów prawa, z uwzględnieniem treści powołanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Składając skargę o wznowienie postępowania domagała się wydania nowej decyzji, w której emerytura zostanie obliczona bez zastosowania niekonstytucyjnego przepisu.

Przedstawiony w apelacji organu rentowego zarzut obraży art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 53 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie należy uznać za trafny. Przepis ten reguluje zasady wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych w razie ponownego ustalenia prawa do nich lub ich wysokości. Obowiązują tu ogólne zasady wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych, tj. świadczenie przyznane lub podwyższone wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. Regułą powyższą, zgodnie

z art. 133 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stosuje się odpowiednio również w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości wskutek wznowienia postępowania przed organami odwoławczymi albo wskutek wniesienia skargi kasacyjnej, z tym że za miesiąc zgłoszenia wniosku przyjmuje się miesiąc wniesienia wniosku o wznowienie postępowania lub wniesienia skargi kasacyjnej. Co prawda ostatnio powołany przepis art. 133 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczy ponownego ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości na skutek wznowienia postępowania przed organami odwoławczymi, a więc w trybie określonym w art. 399 i nast. k.p.c., to jednak nie sposób przyjąć, że przepis art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie ma zastosowania w przypadku wznowienia postępowania przez organ rentowy na podstawie art. 145a k.p.a. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniósł, że ponowne obliczenie emerytury wnioskodawczyni było następstwem wznowienia postępowania przez ZUS na podstawie art. 145a k.p.a. na skutek uznania przez Trybunał Konstytucyjny przepisu art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za sprzeczny z Konstytucją RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16). Trafnie Sąd I instancji zauważył, że przepisy art. 133 i art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie odnoszą się do kwestii skutecznego złożenia skargi o wznowienie postępowania, ponieważ tę kwestię, w okolicznościach sprawy niniejszej, regulował przepis art. 145a k.p.a. Sąd Okręgowy pominął jednak to, że przepis art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określa czynności, które organ rentowy winien podjąć po wznowieniu postępowania w trybie określonym w art. 145a k.p.a.

Skargę o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o ponowne obliczenie emerytury ubezpieczona D. M. złożyła w dniu 11 kwietnia 2019 r. Oznacza to, że zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od pierwszego dnia miesiąca, w którym została złożona skarga o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o ponowne przeliczenie emerytury, winna nastąpić wypłata emerytury w nowej wysokości, obliczonej z pominięciem powołanego wyżej przepisu art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który został uznany za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok we wskazanym wyżej zakresie, zaś w pozostałej części, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

Wobec częściowego uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., koszty postępowania apelacyjnego zostały między stronami wzajemnie zniesione.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.